

„N-am venit să chem la pocăință pe cei drepti”

Am fost rugat, așa povestește un evanghelist, să vizitez o femeie mai bătrână, care fusese într-o seară la adunare și împreună cu ceilalți fusese invitată să-L accepte pe Isus ca Mântuitor și Salvator, ca Ajutorul lor și cel mai bun Prieten în toate situațiile. Fiul și nora femeii erau credincioși. Ea însăși era aparent o „creștină ascultătoare”, dar, firește, nu mai mult decât atât.

La vizita mea am găsit o femeie cu părul alb, o apariție demnă, impresionantă. Din conversație a reieșit că aveam de-a face cu o persoană cu totul și cu totul religioasă, care avea în localitate propria ei strană, al cărei tată și bunic fuseseră epitropi și așa mai departe. Ea îmi povestea toate acestea cu satisfacție vizibilă.

„Dar sunteți dumneavoastră și un copil al lui Dumnezeu?” am întrebat eu în cele din urmă.

„O, da, sper aceasta, desigur.”

„Puteți să spuneți împreună cu poetul: Am căpătat îndurare?”

Iarăși a răspuns afirmativ la întrebare.

„Deci, vrei să spuneți cu aceasta, că sufletul dumneavoastră este mântuit, nu-i așa? Aveți speranța sigură că dacă veți muri, veți ajunge în cer?”

„Da – sigur.”

„Pot să întreb atunci pe ce vă bazați această nădejde sigură?”

Femeia a dat curs acestei cereri cu mare bunăvoință. Ea a încercat să-și motiveze poziția cerească cu o discuție lungă, amănunțită. Din tinerețe, îndemnată de părinți evlavioși să fugă de rău, ea se străduise tot timpul să umble pe calea dreaptă. În zilele confirmării sale, ea îi jurase lui Dumnezeu să rămână toată viața ei pe căile Sale. După părerea ei, ea respectase fidel această juruință. Mai târziu, Dumnezeu îi dăduse un soț bun, împreună cu care mersese în fiecare duminică la biserică și cu zel la cina Domnului. Copiii, pe care Dumnezeu îi dăruise, ea îi crescuse în mod evlavios. De asemenea, ea avusese mereu o inimă caldă pentru nevoiași, era iubită și respectată de tineri și de bătrâni, nu avea dușmani, ci numai prieteni și așa mai departe, și așa mai departe.

„Ascultați-mă numai”, a încheiat ea elogiul multelor ei calități și fapte bune, „ce mă rog în fiecare dimineață și în fiecare seară!”

Cu aceasta, și-a împreunat mâinile și, în timp ce ochii ei străluceau, ea a recitat o frumoasă rugăciune de dimineață, care a durat mai bine de cinci minute, și după aceea o rugăciune de seară asemănătoare, care a durat câteva minute mai mult. Când a terminat, m-a privit așa de triumfătoare și de fericită, ca și când ar fi vrut să spună: „Oare să nu ajungă o asemenea femeie în cer?”

Ascultasem profund mișcat discursul lung. Am strigat lăuntric către Domnul să-mi dea cuvântul potrivit ca să ajung la conștiința femeii, care se considera pe sine o creștină așa de bună și care era totuși așa de departe de Împărăția lui Dumnezeu.

„Doamnă B.”, am spus apoi, „sunt mișcat de tot pentru dumneavoastră, da, profund speriat. Ce biată femeie oarbă șade aici în fața mea! Credeți cu adevărat că astfel ați putea să ajungeți în cer? Nu, vă spun, astfel niciodată și nicidecum. Căci între dumneavoastră și Dumnezeu stă un zid gros, dar dumneavoastră nu-l vedeți. Cum s-a priceput diavolul să vă lege la ochi! Lăsați să vi se ia legătura de la ochi, altfel vă veți pierde pe veci! Doamnă B., ați spus că sunteți o femeie bună, onestă, evlavioasă. Ascultați acum de la mine următoarele: cunosc două păcate grave ale dumneavoastră.”

„Ale mele?”

„Da, două păcate foarte mari.”

Era ciudat cum fața femeii s-a schimbat la aceste cuvinte. Expresia fericită a dispărut și a făcut loc unei mine disprețuitoare, sfidătoare. Am observat că mi-a luat cuvintele în nume de rău, de foarte rău.

„Doamnă B.”; am continuat eu, „nu vă supărați pe mine! Îmi sunteți dragă și trebuie să vă spun adevărul.”

I-am luat mâna și am privit-o pătrunzător în ochi. „Doamnă B., ați mințit deja de mai multe ori.”

Doamna B. s-a făcut albă ca varul. O clipă a stat împietrită acolo. Apoi a ieșit bâlbâit de pe buzele ei:

„Da, este adevărat.”

„Doamnă B., ați și înjurat deja.”

Iarăși s-a bâlbâit:

„Da, am și înjurat.”

„Ei, doamnă B., credeți că la asemenea păcate Dumnezeu drept, Dumnezeu sfânt, privește pur și simplu în altă parte? Meditați, vă rog, odată la aceasta!”

M-am ridicat. Se vorbise suficient. „La revedere, pe diseară, la adunare!”

Seara am văzut-o în adunare. O, cum mai asculta! În seara următoare a venit la mine după adunare, mi-a strâns mâna cu ambele mâini și a exclamat:

„O, domnule -, rugați-vă pentru mine! Sunt așa de profund de nefericită! Eu nu voi ajunge în cer.”

„Nu? De ce nu?”

„O, am așa de multe păcate!”

Inima îmi bătea de bucurie. Aici vedeam efectul Duhului Sfânt.

În penultima seară a venit iar spre mine. Când am văzut-o, am știut ce avea să-mi spună. De aceea am anticipat cu cuvintele:

„Doamnă B., știu ce vreți să-mi spuneți. Sunteți fericită. Aveți pace.”

„Da”, a confirmat ea cu ochii strălucind, „Domnul m-a primit. Sunt mântuită. Știu de noaptea trecută că sângele scump al Mântuitorului a curs și pentru mine.”

Două săptămâni mai târziu am putut s-o vizitez în localitatea ei natală. Am petrecut o oră minunată împreună. Domnul făcuse o lucrare completă pentru ea. Dar să luăm bine aminte că El a putut s-o ajute abia după ce ea recunoscuse că este o păcătoasă. El Însuși a spus: „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei care sunt bolnavi. N-am venit să chem pe *cei drepti*, ci pe *păcătoși*” (Marcu 1.17) și: „Vă spun că astfel va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni drepti care n-au nevoie de pocăință” (Luca 15.7).

Cititorule, dacă ești un păcătos care își simte nenorocirea și vina, poți fi ajutat. Dar pentru cel mulțumit de sine și pentru cel convins de propria sa dreptate, Sfânta Scriptură nu are nicio făgăduință.